

положилъ на лагеръ на сжщото мѣсто, гдѣто прѣди това стоялъ Аннибалъ, и отъ тогава римскитѣ войски ходили на фуражировка смѣло и рѣшително, а картагенскитѣ съ по голѣми прѣдпазливости.

Извѣстията за това, разбира се, причинили въ Римъ много голѣма радостъ и още по вече утвърдили общото лъжовно мнѣние, спорѣдъ което само страха на Фабия (тъй наричали мждрата му прѣдпазливостъ) билъ вината за гдѣто до тогава не били издържани никакви успѣхи надъ Аннибала; а Минуция всички въ Римъ прѣвъзнасяли до небеса. Народния трибунъ Цецилій Метеллъ даже публично обвинилъ Фабия, че нарочно искалъ да протаква войната за да продължи властта си и въ заключение прѣдложилъ да не се пуца Фабий отъ Римъ въ армията до тогава, до когато той не назначи другъ консулъ на мѣстото на убития Фламиний, и да се издаде законъ съ който да се прѣравни властта на диктатора съ тѣзи на магистра на конницата.

Фабий се оправдалъ твърдѣ разумно и просто, като казалъ, че се съмнява въ важността на побѣдата, която Минуций издържалъ, и ако това и да било истинно, той се страхува по вече отъ сполуката, отколкото отъ несполуката, че потърпѣнитѣ несполуки сж произлѣзли само отъ непрѣдпазливостта на полководцитѣ, че въ тогавашнитѣ обстоятелства по голѣма слава било да се запази армията безъ позоръ, отколкото да се погубятъ много хиляди хора, най послѣ, че докато той носи званието диктаторъ, магистра на конницата трѣбва да мудаде отчетъ за гдѣто е влѣзълъ въ бой противъ неговитѣ заповѣди, а той, Фабий, ще докаже, че единъ добъръ полководецъ се наядва по вече на прѣдпазливостта, отколкото на щастieto и сполуката.

Но сената сподѣлялъ мнѣнието на народа, и Фабий, като не искалъ съ присжствието си да оправдае единъ законъ, противенъ на държавнитѣ учрѣждения, веднага събралъ народнитѣ комиции и, слѣдъ като избрали за консулъ (2-ий пжтъ) Атилия Регула, заминалъ за армията на прѣдвечерието на гласуването на новия законъ. На другия день, прѣдложенъ на народа и, за негова угода, поддържанъ отъ Теренция Варрона (плебей, синъ на единъ заможенъ мѣсопродавецъ, който прѣдидущата година билъ преторъ) този законъ за прѣравнението властта на диктатора съ тѣзи на негова магистръ на конницата, извѣстенъ подъ названието *Метелловъ законъ* (lex Metella) и не чуванъ до тогава въ римската република, билъ гласуванъ и приетъ съ болшинство на гласовѣтѣ.

Фабий получилъ извѣстие за това по пжтя къмъ армията и прѣдоставилъ на времето да рѣши правото между него и римското правителство и народа, а сжщо и между приятелитѣ на Минуция и неговитѣ, на Фабия, врагове. А Минуций толкова се възгордялъ, щото явно обявявалъ твърдото си намѣрение да слѣдва своя начинъ на дѣйствие и прѣдложилъ на Фабия или да началствуватъ армията по рѣдъ, или да я раздѣлятъ по между си по равно. Фабий отговорилъ, че новия законъ *раздѣлилъ* властта му, но не му я *отнелъ*, и за това избралъ втория способъ, като искалъ да запази поне половината армия, отколкото да погуби цѣлата. Вслѣдствие на това, 2-ия и 3-ия римски легиони, съ половината пѣхота, конница, спомагателни и съюзни войски паднали по жребий на Фабия а 1-ия и 4-ия римски легиони, сжщо съ другата половина отъ войскитѣ — на Минуция, който веднага се отдѣлилъ отъ Фабия и се распо-